Ajánló

Gulyás Panna Ilonát még évekkel ezelőtt ismertem meg korosztályából kiemelkedő, széphangzású költeményei és látványos rajzai kapcsán a Kis Alkotók Köre irodalmi pályázatain, aztán ez a sokszínű tehetséggel megáldott kis-nagylány előállt ezzel a remek fantasy regénnyel.

Pannát végigkísértem több lépcsőben az alkotási folyamatban. Még mielőtt elkészült volna a vége, már megtisztelt azzal, hogy olvashattam az izgalmas első fejezeteket. Regénye sodró lendületű és fantáziadús. Ötvözi a valóság, a fantasy és a mese elemeit. Leírásai visszatükrözik képzőművészeti beállítottságát, bájos hangulatot kölcsönöznek az egyébként kalandos, sőt néhol félelmetes történetnek.

A kötet további különlegessége, hogy az illusztrációkat és a borítóképet is a fiatal szerző készítette saját kezűleg.

Kívánom, hogy olvassák nyitott szívvel és lélekkel ezt a kiváló könyvecskét és találják meg benne az Önöknek szóló üzenetet!

Pintérné Gépész Bettina

a Kis Alkotók Köre szervezője

író és költő

I. fejezet

Egy átlagos nap – vagy mégsem?

Minden egy átlagos keddi napon kezdődött. Irodalom órán ültünk, és hallgattuk, ahogy Návai tanár úr felolvas egy részletet Radnóti Miklós *Június* című verséből:

Nézz csak körül, most dél van és csodát látsz,
Az ég derüs, nincs homlokán redő,
Utak mentén virágzik mind az ákác,
A csermelynek arany taréja nő.

Valamilyen okból kifolyólag senki se volt képes odafigyelni, pedig az irodalom az osztály legjobban kedvelt tantárgyai közé tartozott. A bódító virágillatú, júniusi levegő beáramlott a nyitott ablakon, és az osztályban mindenki, köztük én is, azon kapta magát, hogy ellenállhatatlanul kivágyik a szabadba. A padtársammal, Mátéval halkan beszélgetni kezdtünk, sokan álmodozva bámultak ki az ablakon és teljesen megfeledkeztek mindenről. Egy örökkévalóságnak tűnő idő után végre megszólalt a csengő. Az osztállyal egy emberként álltunk fel és futottunk ki a folyosóra. Félrehúzódva megvártam a barátnőimet: Larát, Ajsát, Izát, Julit és Sárit.

– Csajok, azt hittem, már soha nem lesz vége ennek az órának! Kimegyünk az udvarra? – kérdeztem.

– Naná! Ez most a harmincperces szünet, bőven van időnk! – vágta rá Lara. A többi lány is helyeselt, így hát elindultunk kifelé.

Amint kiértünk, azonnal beáramlott a tüdőnkbe a friss levegő. Elhaladtunk a focizó fiúk mellett – Kristóf épp egy gólt rúgott, amit hangos örömkiáltások követtek – és a kedvenc helyünk felé vettük az irányt. Az udvaron állt egy hatalmas, ősöreg gesztenyefa. Törzse könnyen mászható volt, mivel kissé megdőlt még egy régi vihar következtében. Ahol a két legvastagabb ág keresztezte egymást, egy kis kuckó alakult ki a mélyzöld lombkorona belsejében. Ez volt hatunk titkos kuckója, itt szoktunk ücsörögni és megvitatni a nap eseményeit.

Amikor odaértünk, hamar észrevettem, hogy valami megváltozott. A fa törzsén, körülbelül félúton egy odút pillantottam meg. Sőt, mi több, hűvös fuvallat csapta meg az arcom, ami az odú belsejéből áramlott. Ezt az észrevételemet megosztottam a többiekkel is.

– Nézzétek ezt az üreget! Ez tegnap nem volt még itt, ugye? – kérdeztem.

– Szerintem nem. Észrevettük volna! Hiszen nap mint nap elmegyünk előtte... – érvelt kissé bizonytalanul Ajsa.

– De jó! Lehet, hogy mókusok költöztek a fánkba? A kismókusok olyan édik, meg olyan kis… – Sári még folytatta volna a lelkendezést, de Juli közbeszólt.

– Tényleg azok, de gondolkozz egy kicsit! A mókusok nem a Radnóti udvarán élnek, hanem az erdőben! – mondta.

– Igazad van, Juli. Meg különben is, olyan, mintha hűvös áramlana a mélyéről. Ti nem érzitek? – fordultam a többiek felé.

– Jé, tényleg! – kiáltott fel Iza, miután kissé közelebbről megvizsgálta.

Larának – aki a többiekhez hasonlóan sok könyvet olvasott, így fantasy-kat is – rögtön beindult a fantáziája.
– Lehet, hogy ez valami titkos átjáró! Hú, de izgi! – lelkendezett, mire a többiek kissé furcsán néztek rá. Én valamennyire megértettem, mert hiába szuperek az órák, kedvesek a tanárok, jófejek az osztálytársak, néha nem ártana valamilyen izgalom. Ott, abban a pillanatban még nem is sejtettük, hogy Lara gondolata milyen közel áll az igazsághoz és milyen eseménydús napok várnak ránk.

Éles hangon megszólalt a jelzőcsengő. Az udvar végében csak halk duruzsolást hallottunk belőle, de abból is tudtuk, hogy már csak 5 perc van hátra a szünetből.
– Ó, a macska rúgja meg! Így most hogy oldjuk meg az odú rejtélyét? – sopánkodott Juli.
– Még van időnk, szerintem maradjunk minél tovább! Olyan kíváncsi vagyok! – mondta Lara, majd szavait bizonyítva benyúlt a résen. Pár másodpercnyi tapogatózás után felkiáltott.
– Ennek nincs vége semmilyen irányba!
– Hogy micsodaaaa? – kérdeztünk vissza kórusban, de nem kaptunk választ. Larát hirtelen elnyelte az odú.

2. fejezet

Vaksötétben

– Na jó, semmi pánik! – nyugtattam a többieket és magamat. – Összegezzük a helyzetet! Lara benyúlt valami odúba, aminek elvileg nincs vége semmilyen irányba, és elnyelte. AZ ODÚNAK NINCS VÉGE ÉS ELNYELTE LARÁT! ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! – úgy tűnik, mégse sikerült nyugodtnak maradnom.
– Mi lenne, ha utánamennénk? – vetette fel Ajsa.
– És az énekóra? Megtalálni Larát egy végtelen odúban elég nehéz feladatnak tűnik, nem hiszem, hogy pár perc alatt a nyomára bukkanunk... – aggodalmaskodott Juli.
– Kit érdekel az énekóra? Induljunk! – döntötte el Iza.

Bátran benyúltunk egymás után az üregbe, ami sorban el is nyelt minket.

Bent vaksötét és hideg, de kellemes faillat fogadott minket. Hamar kiderült, hogy igenis van vége az odúnak, csak hatalmas a tér – akkora, hogy öten is kellemesen elfértünk – és az alja eléggé mélyen van –, legalábbis erre következtettük a rövid zuhanásból. Annak ellenére, hogy milyen szokatlan és kissé félelmetes kalandba csöppentünk, egészen megnyugodtam.

A sötétség körülölelt, mint egy puha takaró, a finom illat pedig otthonos hangulatot varázsolt a helynek. Hamarosan meghallottam Sári kiáltását, amiről rögtön eszembe jutott a feladatunk, és Larát kezdtem szólongatni. Nagy megkönnyebbülésünkre hamarosan válaszolt.

– Ti vagytok azok, csajok? Hála az égnek! Már azt hittem, sose jöttök utánam! Mi tartott ennyi ideig?

Bár a vaksötét miatt semmit sem láttam, sejtettem, hogy a mérgelődés ellenére Lara vigyorogva mondja ezeket a szavakat.

– Nem tudtuk eldönteni, hogy mitévők legyünk… Jaj, de jó, hogy megtaláltunk! De most mi legyen? Merre induljunk el? – kérdeztem.

– Szerintem próbáljunk meg valahogy visszamászni és kijutni! Már biztos becsengettek, és Boruzs tanárnő kiakad, ha sokat késünk az órájáról! – felelte Ajsa.

– Ne már, Ajsa! Ilyen lehetőség nem sokszor adódik az életünkben! Meg különben is, ne mondd már, hogy feleslegesen estem le ide! Lehorzsoltam a lábam és jól bevertem a könyökömet is! – fakadt ki Sári.

– Igazad van. Különben is, olvastam egy sorozatban, az *Abszolút törő*ben egy hasonló esetről. Arról szólt, hogy néhány diák felfedez egy átjárót a platánfában, ami különböző történelmi korokba vezet, és amíg ott vannak, a jelenben nem telik az idő. Lehet, hogy a mi fánkkal is ez van! – jutott eszembe.

– Azokat a könyveket én is olvastam! – mondta szinte egyszerre Ajsa és Lara.

Iza, aki úgy látszik, szorult helyzetek esetén mindig határozott döntést tud hozni, ezúttal is előállt egy javaslattal:

– Mi lenne, ha valamelyikünk visszamászna és ellenőrizné, hogy tényleg megállt-e az idő fent, a többiek pedig megpróbálnák kideríteni, hogy van-e másik kiút, és ha igen, hova vezet. Most már én is nagyon kíváncsi vagyok! Lehet, hogy felfedezünk valami csodálatos helyet!

– Ez szuper terv! Vállalom, hogy visszamegyek! – ajánlkozott Sári.
– Segítek mászni! – készségeskedett Juli.

Csakhogy hamar kiderült, a fából álló fal olyan meredek és sima, hogy még a legjobb sziklamászón is kifogna. Az sem segítette Sáriékat, hogy a sötétség miatt nem látták az esetleges kiszögelléseket se, így szinte esélytelen volt a helyzet. Lara rögtön felajánlotta, hogy megpróbálja, mivel ő jár falmászásra, de nem járt sikerrel ő sem. Iza és én is megpróbáltuk – mi is járunk falat mászni –, de nem volt szerencsénk. Kissé kétségbeestünk, amikor rádöbbentünk: egyetlen lehetőség jöhet csak szóba – elindulni valamerre a sötétségben. Csak egy kérdés maradt: van-e másik kiút ebből a hatalmas odúteremből?

3. fejezet

Gyökerek

Szerencsénk volt: körülbelül 5 percnyi botorkálás után találtunk egy járatot. Eléggé szűk volt, de amennyire meg tudtuk állapítani, elég nagy ahhoz, hogy egymás után felsorakozva beférjünk. Egyikünk se tudta, hová vezet, és milyen veszélyek várnak ránk, ha bemerészkedünk, de beláttuk, hogy nincs más lehetőségünk.

– Nagyon remélem, hogy kijutunk ebből az odúmicsodából, és nem egy gigantikus pók barlangjába! – mondta Sári, miközben egymást követve bepréselődtünk az alagútba.

– Hát, erre kevés esélyt látok. Bár ezek után már bármi megtörténhet… – válaszoltam.

Az út folyamatosan kanyargott, így az elején minduntalan nekiütköztünk a falaknak, de hamar rájöttünk, hogyan tudunk óvatosabban haladni előre. Amikor az út enyhén lejteni kezdett, Ajsa hirtelen felkiáltott.

– Juj! Lányok, valami megérintette a hajamat!

– Jaj neee! Lehet, hogy az óriáspók! Vagy szellemek! Vagy… – Sárinak még sok rosszabbnál rosszabb lehetőség jutott volna az eszébe, de hirtelen rájött, mi is volt valójában a tettes.

– Ezek a fák apró mellékgyökerei, amik fentről belógnak a járatunkba! Ez alapján betájolhatnánk magunkat! Az udvar melyik részén van sok fa?

– A focipálya jobb szélén! Szuper ötlet, Sári! Tehát kelet felé tartunk! – kiáltott fel Iza.

Juli, aki egy ideje a gondolataiba mélyedve baktatott – vagyis inkább botladozott – mellettünk, most megszólalt.

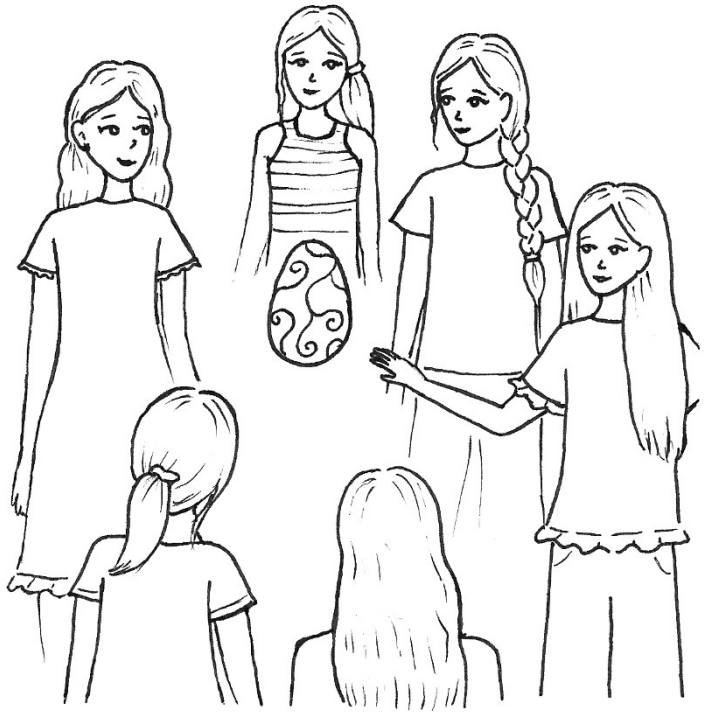
– Különben eszembe jutott egy logikus magyarázat erre az egészre. Tudjátok, a 2. világháborúban sokszor volt bombatámadás ezen a környéken, ezért építettek föld alatti menedékhelyeket, ahova riadó esetén menekültek. Lehet, hogy mi is egy ilyenben járunk!

– Tényleg! Gondoljatok csak bele, lehet, hogy a dédszüleink is jártak ezen a helyen! – esett gondolkodóba Lara.

– Jaja. Vissza a gyökerekhez, minden értelemben! – mondta Ajsa, és ezzel a viccel fel is oldotta a beálló feszült hangulatot. Viszont tíz perc után még mindig nem láttunk fényt az alagút végén. Már épp feladtuk a reményt, hogy kijutunk ebből az akkor még menedékhelynek gondolt járatból, amikor is a vájat egy éles kanyar után egy tágas terembe futott.

– Bár nem a szabadban vagyunk, legalább nem egy végeláthatatlan föld alatti járatban! Ne csüggedjetek! – próbált az optimizmusával felvidítani minket Iza, mivel kissé elszomorodtunk a terem láttán – azt hittük, végre kijutunk innen. Viszont az addigra már nyomasztóvá vált sötétség helyett ezt a termet halvány derengés világította meg. A fény a középen lebegő, aranyszínű tojásból áradt.

– Mi a fene! Ez a tojás lebeg! Ráadásul húsvét már rég elmúlt… Mi ez, valami ósdi tojáskeresős játék egy második világháború óta elfeledett helyen? – pufogtam.



Ekkor valami váratlan dolog történt: a tojásból olyan erős fény tört felszínre, hogy semmit sem láttunk a nagy fényességtől, majd hirtelen elsötétült a világ.

4. fejezet

Catherine és Aurora

– Hol vagyunk?

Sári kiáltása mintha fényévnyi távolságból jött volna. Úgy éreztem, mintha egy álomvilágba csöppentem volna. Csak lebegtem a semmiben és nem tudtam, hogy ébren vagyok-e, vagy álmodok. Hirtelen kitisztult a kép, és megláttam a barátaimat, ahogy mellettem landoltak egy kietlen mezőn. Metszően hideg szél fújt, ami mintha megdermesztette volna a gondolatokat a fejemben. Éreztem, hogy Juli megborzong mellettem. Összeszedtem magam és bátortalanul megszólaltam.

– Ez itt a tojás belseje?

– Nem tudom… Szörnyű hideg van! – felelte Iza.

Próbáltam átgondolni a helyzetet: vajon hova kerülhettünk? Belecsíptem a karomba, mert nem voltam benne biztos, hogy nem csupán egy álom az egész. Talán elaludtam a fa belsejében… de nem. A fagyos mező képe nem tűnt el. Az egyetlen logikus magyarázatnak azt találtam, hogy valamilyen csoda folytán a tojás elnyelt minket.

Megláttam egy ösvényt a szél fehér kavargásában. Felálltam és elindultam arrafele. A többiek szótlanul követtek. Nem volt erőnk se beszélni, se panaszkodni, se találgatni, mi fog történni velünk. A távolban felderengett egy épület körvonala.

– Szerintem menjünk be oda, és kérdezzük meg, mi ez az egész. Talán ott tudják, hogy juthatunk haza. És nagyon jólesne egy forró